

Λέγουν, τυφλώττει εἰς τὸ φῶς· ἀλλὰ πρὸς τί νὰ
[βλέπει;
Πραγματικότης φαίνεται ψυχρὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ
Πολλὰ καλύπτει τῇ νυκτὶ, πολλὰ ἡ μαύρη σκέπη
Κι' ἡ θρηνηθῆα φαίνεται τὴν νύκτ' κρεσποτέρα.

Τὴν ἐμπνέει, στεναγμοῦ· πρὸς τί τὴν νύκτα
[κράζει;
Κ' ἐμὲ σ' ἔχῃ τί μὲ λυπεῖ καὶ μὲ κινεῖ εἰς σπονδῶν;
Πρὸς, τίνα τὰ παράπονα αὐτῇ διαβιβάζει;
Εἰ, τοῦ, θρηνηθῆα, ἀσπλύνῃ τὴν νύκτ' παρέχει μόνον;

Τ. Δ. ΑΜΗΕΛΑΣ

Ῥόδον δὲν εἶσαι.

Νὰ πετᾷ εἰς τὰ ἄνθη λειμῶνος
ἀγαπᾷ ἡ παιδρὰ χρυσάλλης
καὶ τὸ Ῥόδον ἡ γλῶσσαν δειλῆς
ἐξυμνεῖ ἀηδόνος.

Τῆς σῆς μνήμης εἰς τὰ μῦρα ὁμοίως
Τοῦ νόος μου πετοῦν τὰ πτερὰ
καὶ αἰσθήματ' ἀντλεῖ τρυφερὰ
ὁ πικρὸς μου πρὶν βίος.

Ἀηδῶν κ' ἐγὼ, κρύφα στενάζων,
Σε τὸ Ῥόδον ὑμνῶ, τὴν καλὴν
σε παρθένον με γλῶσσαν δειλὴν,
ἀγαπῶν κ' ἐκθειάζων.

Ῥόδον πλὴν δὲν σε λέγω, φιλότατ'·
τοῦ Βορρὰ τὸ μαχαίν' ἡ πνοή·
κ' ἡ βραχεῖα τοῦ Ῥόδου ζωὴ
τὴν ψυχὴν μου σπαράττει.

Ῥόδον ὅχι δὲν εἶσαι· ἐκεῖνο
φέρει μέτωπον γαῦρον θρασὺ,
Πλὴν ἀγέρωχος δὲν εἶσαι σύ·
μοχθηρὰν δὲν σε κρίνω.

Ῥόδον ὅχι· ἐκεῖνο μολύνει
χεῖρ πολλὰκις βαναύσου θνητοῦ,
ἐνῶ στήθη ποθῶ ποικιλοῦ
συμπαιθοῦς νὰ καλλύνῃ.

Ῥόδον ὅχι· ἀκάνθας δξείας
τοῦτο κρύπτ' ὑπὸ φύλλ' ἀπαλά·

πλὴν τὸ βλέμμα σου, ὅταν γελᾷ,
Δεν ἐγκρύπτ' εἰρωνεύεις.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

Ἀστυτίον.

Ἄς στενάξ' ἡ Φιλομήλα
Εἰς τὰ βάθη τοῦ ὄρυμῶνος
Καὶ ἡ αἴσα εἰς τὰ φύλλα
Τῆς πλατάνου ἃς θροῇ.

Τίποτε δὲν μὲ παιδρύνει·
Ἄν' εἰς τὰ πάθη μου κωρεύῃς,
Συλλογίστου, ὅτι σβύνει
Ἡ ἀθλία μου ζωὴ.

Ῥόχαις ἃς μορμαρίζουν
Εἰς τὰ χορτὰ εἰς τοῦ βάτους·
Τὰ κλωνί' ἃς πικρύνουν
Εἰς τὰ δένδρα τῶν ὄρυμῶν.

Τίποτε δὲν μὲ παιδρύνει·
Ὡχρὰ μένει ἡ ἐλπίς μου,
Κ' ἡ καρδία μου δὲν χύνει
Ἡ πικρία στεναγμον.

Ἡ Σελήνη ἃς μαρμαίρη
Εἰς τοῦ ποντοῦ τὴν γαλήνην
Κύκλω μου παιδρὶ ἃς χαίρη
Καὶ ἃς τέρπεται το πᾶν.

Τίποτε δὲν μὲ παιδρύνει,
Ἀφ' οὗ εἰς ὁδὸν σάλον
Μετατρέπ' ἡ πρὶν γαλήνη·
Ἄ! πικρὸν τὸ ἀγαπᾶν.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΑΣΤΥΚΟΣ

ΚΩΔΗΣ.

Ἐπειδὴ βλέπομεν ὅτι πάντες οἱ ἡμε-
τεροὶ νομοθέται καταεύγουσιν εἰς τὸν

Γάλλον νομοθέτην, ὡς εἰς ὀρθότερον καὶ λεπτομερέστερον, ἀνελάβομεν τὴν παράφρασιν τοῦ παρὰ πόδας κώδικος πρὸς κοινωφελὴ σκοπὸν.

Ἀποσπάσματα αὐτοῦ καταχωρίζομεν ἐνταῦθα, ἐνείδει ἀγγελίας, διὰ νὰ βεβαιώσωμεν περὶ τοῦ ὠφελίμου τοῦ ἔργου καὶ νὰ προβῶμεν οὕτω εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ βίου.

Περὶ γάμου.

Ἄρθρ. 14. Ὁ ἀνὴρ ὁ μὴ συμπληρώσας τὸ δέκατον ἔγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ καὶ ἡ γυνὴ ἡ μὴ συμπληρώσασα τὸ δέκατον πέμπτον δὲν δύνανται νὰ συνάψωσι γάμον. Οὐχ ἥττον συγχωρεῖται ὁ γάμος, ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι οἱ μελλόνυμφοι κατοικῶσι τὸ αὐτὸ τῆς οἰκίας πάτωμα ἐξ ἥδη μῆνας διὰ τὴν πρωτεύουσαν, ἑπτὰ δὲ καὶ ἡμισυ διὰ τὰς ἐπαρχίας.

Ἄρθρ. 15. Δεύτερος γάμος δὲν δύναται νὰ συναφθῇ πρὶν . . . συναφθῇ πρῶτος.

Ἄρθρ. 16. Ὁ μετὰ πρῶτον γάμον χηρεύσας, ζητήσας δ' ἐκ νέου τοιοῦτον, μέλλει νὰ ὑποβληθῇ κατὰ νόμον εἰς ἐξέτασιν ἱατρικῆς ἐπιτροπῆς ἐπιφορτισθείσης νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ὑγιᾶς πνευματικῆς αὐτοῦ καταστάσεως.

Ἄρθρ. 17. Ἡ γυνὴ ἡ διὰ τρίτην φορὰν χηρεύσασα, ἀποβάλλει πάσας αὐτῆς τὰς ἐπωνυμίας, δύναται δὲ νὰ κρατῇ μόνον τὰ κύρια αὐτῆς ὀνόματα.

Ἄρθρ. 19. Ἀπαγορεύεται ὁ γάμος μεταξὺ ἐξαδέλφου πρῶτου καὶ ἐξαδέλφης. Οὐχ ἥττον εἰς σπουδαίας περιστάσεις ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη δὲν ἰσχύει ὅταν π. χ. ἀναποφύετο ἡ προῖς δὲν τρέπει νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκογενείας.

Ἄρθρ. 20. Ὁ γάμος τελεῖται δημοσίᾳ, ὡς αἱ κεφαλικαὶ ποιναὶ, διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς παράδειγμα.

Ἄρθρ. 20. Ὁ γάμος δύναται ν' ἀκυρωθῇ ὁσάκις συμβαίνει πλάνη περὶ τὸ πρόσωπον π. χ. ἂν γυνὴ τις νομίζουσα ὅτι ὑπανδρεύεται μὲ τίμιον ἄνδρα, παρατηρῇ μετὰ ταῦτα ὅτι οὗτος κατακλίνεται δένων τὴν κεφαλὴν τοῦ μετὰ τὴν γάμον γερὸν-

τικὸν μανδύλιον· ἢ ὅταν ὑποσχεθεὶς κατ' ἀρχὰς πρὸς τὴν νόμον συνοικίην εἰς τὸν Ἰλισσὸν, ὁ σύζυγος λαμβάνει τακτικῶς τὸ Μέλλων ἐν αὐτῇ τῇ συζυγικῇ οἰκίᾳ.

Ἄρθρ. 22. Οἱ σύζυγοι ὑποχρεοῦνται νὰ τρέφωσι καὶ ν' ἀνατρέφωσι τὰ τέκνα των. — Ἐστῶσαν καὶ σχετικὰ εἰς μόνον τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν.

Ἄρθρ. 23. Οἱ σύζυγοι χρεωστοῦσιν πίστιν ἀμοιβαίως, ἀλλ' ἔχουσι προθεσμίαν διὰ νὰ πληρώσωσι μέχρι τῆς γερωντικῆς ἡλικίας.

Ἄρθρ. 24. Ὁ σύζυγος προστατεύει τὴν σύζυγόν του· αὕτη ὑπακούει εἰς τὸν ἄνδρα τῆς· δύνανται ὁμῶς νὰ μεταλλάξωσι τὰ πρόσωπα ἂν ἐκ συμφώνου κρίνωσι τὸ τοιοῦτον ὠφελιμώτερον.

Ἄρθρ. 25. Ἡ γυνὴ ἀκολουθεῖ τὴν κατοικίαν τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ τὴν τελευταίαν ἀκόμη οἰκίαν τῆς συνοικίας Κολωνάκίου ἂν ἐνοικιάσῃ αὐτός.

Ἄρθρ. 26. Ὁ σύζυγος ὑπέκεινται πάντοτε εἰς τὴν λεγομένην ἀμοιβαίαν ὑποχρέωσιν· ἀδιάφορον ἂν ἡ σύζυγός του παριστάνῃ εἰς τὰ Ὁδαιὸν ἢ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Σοφοκλέους, ἄδουσα ταῦτο χρόνως.

Ἄρθρ. 27. Ἡ σύζυγος δὲν δύναται νὰ πωλήσῃ τὰ κτήματά τῆς, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἀνδρός τῆς· δύναται ὁμῶς νὰ πωλήσῃ αὐτὸν διὰ τοῦ δριμύως χαρκτηρός τῆς.

Ἄρθρ. 28. Ὁ γάμος διαλύεται.

α.) Ἐνεκὰ θανάτου τοῦ ἑνὸς τῶν συζύγων εἰς ὠρισμένας περιστάσεις.

β.) Ἐνεκὰ παραχωρήσεως φιλολογικῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἑδρας εἰς τὸν σύζυγον, ἢ ἔνεκὰ ἄλλης παρομοίας καταδίκης ἐπιφερούσης πολιτικὸν θάνατον.

Περὶ διαζυγίου.

Ἄρθρ. 30. Ἡ ἐκ μέρους τῆς συζύγου μηρία ἐπιφέρει διαζύγιον, ἂν ἐννοεῖται, ὁ σύζυγος ἀπαίτῃ νὰ ὠφελῇ τῆς θέσεώς του.

Ἄρθρ. 31. Ἡ ἐκ μέρους τοῦ συζύγου μοιχία εἶν' ἐπίσης λόγος διαζυγίου, ἂν τὸ ἐγκλημα τελεσθῇ ἐν τῇ συζυγικῇ αὐτῇ οἰκίᾳ.

Καὶ ταῦτα, διὰ νὰ ᾔναι εἰς θέσιν νὰ λάβῃ διαζύγιον καὶ ὁ πτωχὸς ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ ἐνοίκιον δύο οἰκιῶν.

Ἄρθρ. 32. Λόγος διαζυγίου εἶναι ἡ παρὰ τῆς γυναικὸς χρῆσις τοῦ καπνοῦ, ἂν ἡ συνήθειά της αὕτη ἐξακολουθῇ καὶ τὴν νόμιμα.

Ἄρθρ. 33. Οἱ πρὸ τριάκοντα ἐτῶν ἡνωμένοι διὰ γάμου δὲν δύνανται νὰ ζητήσωσι διαζύγιον ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι δὲν ἐσυνήθισαν ὁ εἰς τὴν μορφὴν τοῦ ἄλλου.

Ἄρθρ. 35. Καὶ ἄνευ λόγου δύνανται ν' ἀπονειμηθῇ διαζύγιον, ὡς ἐθνικὴ ἀνταμοιβὴ εἰς πάντα πολίτην, ὅστις ἤθελε προσφέρει μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὸ δημόσιον σφύρων πυρκαϊάν, ἢ ἀφίνων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του νὰ πνιγῇ εἰς ὑπουργός.

Ἄρθρ. 36. Ἡ στέρωσις εἶν' αἰτίον διαζυγίου.

Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἕκαστος τῶν συζύγων λαμβάνει εἰς βάρος του τὸ ἥμισυ τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συμβιώσεώς των γεννηθέντων τέκνων.

Ἄρθρ. 37. Πας ὁ ὑποστὰς ἀτιμωτικὴν ποινὴν στρεβύται τοῦ δικαίωματος τοῦ ν' ἀπαιτήσῃ διαζύγιον.

Ἄρθρ. 38. Πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ διαζυγίου εἰσῆχθη νέον παράσημον· ἡ ταινία αὐτοῦ εἶναι κυανῇ, παριστάνει δὲ δύο ἔρωτας ἀντιστροφῶς ἐξηπλωμένους καὶ, ἐν εἶδει ἐξέργου, φέρει τὴν ἀπλὴν λέξιν:

ΟΥΦ! . . .

Περὶ πατρότητος καὶ υἱότητος.

Ἄρθρ. 33. Τὸ ἐκ γάμου συλλαμβανόμενον τέκνον πατέρα ἔχει τὸν σύζυγον, ἢ ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ, τὸν σχετικώτατον φίλον.

Οὐχ ἥττον ὁ σύζυγος δύνανται ν' ἀρνηθῇ τὸ τέκνον εἰς τινὰς περιπτώσεις, μεταξὺ

ἄλλων ἂν ἀποδείξῃ, ὅτι πρὸ ἐτῶν ἔμενεν αἰχμάλωτος εἰς ξένην χώραν.

Ἄρθρ. 36. Ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ἡ γυνὴ δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τὸ τέκνον της καὶ ὑπονοήσῃς ἂν ᾔναι. (Ἰδε ῥωμαντογραφίαν γαλλικὴν).

Ἄρθρ. 37. Ὁ πατὴρ δύνανται πάντοτε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ τέκνον του, ἔστω καὶ ἂν δὲν τὸ εἶδὲ ποτε.

Ὁ σύζυγος, ὅστις οὐδένα νόμιμον λόγον ἔχει ἵν' ἀρνηθῇ τὸ γεννηθέν τέκνον, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατηρῇ ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ τὴν ἐνδόμυχον πεποίθησίν του.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Εὐφυνὴς ἀπάντησις.

Πρὸ τινος κειροῦ παρευρέθην εἰς τὸ θέατρον, παριστανομένῳ τοῦ Ὀρφέως ἐν τῷ "Ἀδῇ" ἐπλήρωσα μόνον τὸ εἰσιτήριο μου, ἐλπίζων νὰ εὕρω κενόν τι κάθισμα καὶ οὕτω νὰ οἰκονομήσω δύο δραχμὰς (διότι πολλὰ μοὶ ἐφαίνοντο αἱ τέσσαρες τοῦ καθίσματος δραχμαί). Δυστυχῶς ἡ σὺνδροῇ ἦτο τοσαύτη, ὡς γνωρίζετε, ὥστε ἔμεινα ὀρθὸς παρὰ τὴν εἴσοδον καθ' ὅλην τὴν πρώτην πράξιν. Μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς παρατηρῶ καὶ ἀνακαλύπτω, ὡς ἄλλος Κολόμβος, κενὸν κάθισμα, τὸ ὅποτον ὁ γείτων θεατὴς ἐφύλαττε μεθρησκευτικὴν ὁλως φροντίδα.

Πλησιάζω αὐτὸν καὶ

— Κύριε, ἐρωτῶ, ἡ θέσις αὕτη εἶνε κατεληγμένη;

— ὦ! μάλιστα, μάλιστα, με ἀπήντησε με πολλὴν γλυκύτητα, τὴν κρατῶ διὰ φίλον μου τινά, ὅστις ἀσθενῶν δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ.